

Skjøndt Udvalgets Mindretal (Dinesen, Gad, Hage og Sagd) ikke kan erkjende, at Flertallets Udtalelser om Toldbloven af 1863 ere retfærdige, etheller at dets Begrundelse af en omfattende Toldreforms Gjennemførelse, i den allernærmeste Fremtid er korrekt, idet det ikke alene maler den bestaaende Tilstand med altfor stærke Farver, men ogsaa fremfører mange Anker, som det er umuligt at fjerne, og som det etheller selv foreslaar fjernede, og skjøndt Mindretallet sølgelig i adskillige Punkter maa tage Forbehold i saa Henseende, skal man dog ikke videre opholde sig ved en ufrugtbringende Strid om Ord eller almindelige Betragtninger, da man fuldstændig kan slutte sig til det Reale, at ikke saa Bestemmelser i den 25aarige Toldlovgivning efterhaanden ere blevne saa forældede, at den allerede længe har trængt til et Gjennemsyn og til Endringer, som svare til Tidens Udvikling. At Regjeringen ogsaa har anerkjendt dette, er en for Alle bitterlig Kjendsgjerning, da den allerede for 9 Aar siden fremlagde Forslag for Rigsdagen om en ny Toldlovgivning, der i alt Væsentligt blev vedtaget af Landstinget, men gjentagne Gange strandede i Folkethinget. I denne Toldreformens Banffjæbne er dog Mindretallet uden Skyld; det er alene Flertallets Holdning, som har bevirket, at Sagen aldrig er kommen videre, idet man stadig har opstillet Sidekrav — Finantsernes Svækkelse ved en snart større og snart mindre, men stedse urimelig Nedsættelse af Statens Indtægter — som en ufravigelig Betingelse for enhver virkelig Behandling af Toldsatserne og de i Forbindelse med samme staaende Befatningslove.

Flertallets Overbevisning om Nødvendigheden af en Toldreform er fremdeles ikke stærkere, end at det vedblivende vil have denne betinget af en Nedsættelse af Toldindtægterne med $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, hvorved Statskassen vil blive ude af Stand til at bære de stedse vøgende Statsudgifter. Paa et saadant Krav kan Mindretallet ikke gaa ind. Et nogenlunde kraftigt Finantssystem er af største Vigtighed for enhver Stat, særlig for en mindre Stat som Danmark, hvis finantzielle Hjælpekilder altid ere af et meget begrændset Omfang. Hertil kommer endnu, at Flertallets Beregninger ikke skjønnes at være af en saa sikker Bestaenhed, at det ikke let vilde kunne hændes, at den virkelige Nedgang af Statsindtægterne ikke kunde holde sig indenfor de opstillede Summer. Det turde maaste blive Tilfældet, at Nedgangen blev ikke saa lidt større, end forudsættes.

Det beklages i dobbelt Henseende af Mindretallet, at en Toldreform ikke er bleven gennemført tidligere, da Forholdene vare ganske anderledes lette og gennemsnuelige, end for Tiden er Tilfældet. Tidens naturlige Udvikling ved Forandringer i Henseende til Varerne og deres Pris har været saa stor i de forløbne 9 Aar, at man maa anse det for nødvendigt for en nyttig Behandling af en Toldreform, at den paany behandles af Regjeringen, forinden man bestemmer sig for eller imod en Række af de foreslaaede Toldsatser. De tidligere givne Oplysninger ere nu for en stor Del forældede, og de enkelte Rigsdagsmedlemmer ere ikke i Stand til paa egen Haand at tilveiebringe nye i tilstrækkelig Maal. Alene Toldadministrationen kan raade over Kræfter, som kunne fremstille et saa godt og paalideligt Materiale, at der trøstigt kan bygges paa samme, og den er ogsaa alene i Besiddelse af Erfaring nok til at kunne vejlede med Hensyn til de nogenlunde beregnelige Virkninger for Statskassen, som en gennemgribende Forandring af Toldsatser og deres Opløsninger eller nye Sammensætninger afgjort vil medføre.

Man kan derhos ikke være blind for, at Tiden i en anden Henseende har staaet Banffeligheeder, hvis Betydning det foreløbig ikke er let at overse. Der kan være meget forskellige Anstuelser om Beskyltelsesystemet og om dets økonomiske Følger for Folkene, om dets Holdbarhed og sandsynlige Varighed — Udvalgets Mindretal skal ikke lægge